Quelle: http://manuscripta.at/?ID=26379
Copyright: Admont, Benediktinerstift

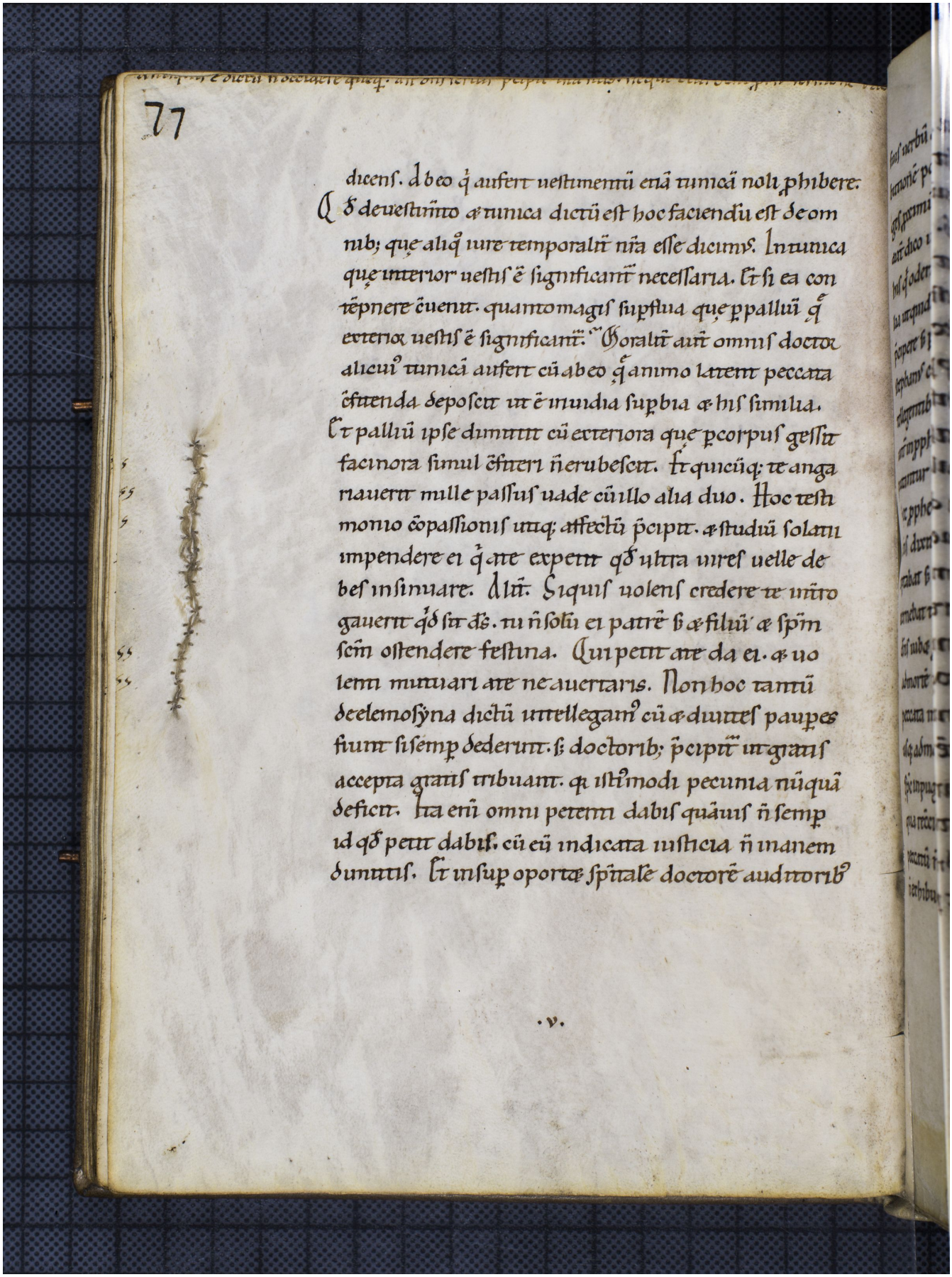

77

dicens. Ab eo q̃ aufert uestimentũ etiã tunicã noli phibere.
Q d̃ de uestimẽto ꝫ tunica dictũ est hoc faciendũ est de om
nib; que aliq̃ iure temporalũ nra esse dicimus. In tunica
que interior uestis ẽ significantur necessaria. Et si ea con
tẽpnere ẽuenit. quanto magis supflua que ꝑ palliũ q̃
exterior uestis ẽ significantur. Moralit aut omnis doctor
alicui tunicã aufert cũ ab eo q̃ animo latent peccata
ẽfutenda deposcit ut ẽ inuidia supbia ꝫ his similia.
Et palliũ ipse dimittit cũ exteriora que ꝑ corpus gessit
facinora simul ẽfuteri ñ erubescit. Et quicũq; te anga
riauerit mille passus uade cũ illo alia duo. Hoc testi
monio ẽpassionis utq; affectũ ꝑcipit. ꝫ studiũ solatii
impendere ei q̃ ate expetit qd̃ ultra uires uelle de
bes insinuare. Alit. Siquis uolens credere te uitio
gauerit q̃d̃ sit ds. tu ñ solũ ei patrẽ ꝫ ꝫ filiũ ꝫ spm
scm ostendere festina. Qui petit ate da ei. ꝫ uo
lenti mutuari ate ne auertaris. Non hoc tantũ
de elemosyna dictũ intellegam cũ ꝫ diuites pauperes
fiunt si semp dederint. ꝫ doctorib; ꝑcipit ut gratis
accepta gratis tribuant. q̃ istimodi pecunia nũquã
deficit. Ita enim omni petenti dabis quãuis ñ semp
id qd̃ petit dabis. cũ eũ indicata iustitia ñ inanem
dimittis. Et in sup oportet spitale doctorẽ auditorib̃

·v·